

Meilah Sources 3

רש"י מסכת חולין דף קלט עמוד א ד"ה דמיחסר הקרבה

דמיחסר הקרבה - דכי אמר עלי הכי קאמר עלי להביאו לעזרה אבל בדק הבית גמרו בהפרשתו ואי משום דלא הביאו ליד גזבר הכל גזברים הן דלה' הארץ.

תוספות מסכת חולין דף כב עמוד ב ד"ה והביא תחלת

והביא תחלת הציהוב שבזה ושבזה מהו ספיקא הוי ונפיק - וא"ת כיון דממה נפשך האחד פסול היאך יכול להקריב וי"ל דמיבעיא ליה כגון דאם עבר כהן והקריב אי נמי כיון שהביא ליד הכהן יצא ידי נדרו מאחר דמ"מ האחד מהן ראוי להקריב

משנה למלך הלכות מעשה הקרבנות פרק יד הלכה ה

הלכה ה

[ה] מה בין נדרים לנדבות וכו'. דקדק רבינו לומר עד שיקריב כמו שנדר לומר שאפילו הביאו ליד כהן כל שלא הקריבו כמו שנדר לא יצא י"ח נדרו ודין זה הוא פשוט ולא מיבעיא היכא דנפסל הקרבן דפשיטא דלא יצא ידי נדרו אלא אפילו שהקרבן כשר אפ"ה לא יצא ידי נדרו וכדתנן בריש זבחים כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה וכבר כתבתי לעיל (דף רל"ה) (א"ה תמצאנו לקמן בפ"ז מהל' חובל ומזיק דין ד' יע"ש) שדין זה הוא אפילו במי שנדר קרבן ולא דוקא בקרבן חובה ובזבחים אמרינן מוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת לה' אלהיך נדבה האי נדבה נדר הוא אלא אם כמו שנדרת עשית יהא נדר ופירש"י יהא נדר ויעלה לנדריך והן הן הדברים שכתב רבינו עד שיקריב כמו שנדר. וראיתי להתוס' בפ"ק דחולין (דף כ"ב) אההיא דבעי ר' זירא האומר הרי עלי עולה מן התורים או מן בני יונה והביא תחלת הציהוב שבזה ובזה מהו וכו' שהקשו וא"ת כיון דממ"נ האחד פסול היאך יכול להקריב. וי"ל דמבעיא ליה כגון דאם עבר כהן והקריב א"נ כיון שהביא ליד הכהן יצא ידי נדרו מאחר דמ"מ האחד מהם ראוי להקריב. והנה תירוץ זה האחרון הוא תמוה בעיני דמאחר שאין הכהן יכול להקריב משום ספק איך יתכן דיצא זה ידי נדרו והלא אף שהקריבו אלא ששחטו הכהן שלא לשמו לא יצא ידי נדרו כ"ש היכא דאין הכהן יכול להקריבו דפשיטא דלא יצא ידי נדרו וכעת דברי התוס' צריכין אצלי תלמוד:

רמב"ם הלכות מעילה פרק ו הלכה יא

המוציא מעות הקדש בצרכיו על דעת שהן חולין אף על פי שלא הוציאן בדברי חול מעל, כיצד המביא חטאתו ואשמו ופסחו מן ההקדש וכן מחוסר כפרה שהביא כפרתו מן ההקדש מעל, וכולם אין מועלין עד שיזרק הדם, לפיכך המביא מנחות ונסכים ולחם תודה מן ההקדש אף על פי שעבר עבירה לא מעל שאין כאן זריקת דם לכפר עליו

כסף משנה הלכות מעילה פרק ו הלכה יא

[יא] המוציא מעות הקדש בצרכיו וכו' לפיכך המביא מנחות ונסכים וכו'. תוספתא פ"ק דמעילה וכחכמים ובגמ' פ' הנהגה (דף י"ט) פלוגתא דר"ש ור"י והלכה כר"י דאמר הכי:
שלא נקרבה הבהמה והיינו דדייק רבינו ז"ל בלשונו גבי שוקל מן הקדש ימעול השוקל שהרי חלקו בבהמה שנזרק דמה עיין שם ועיין מה שכתבתי פ"ג מהל' שקלים בס"ד.

תלמוד בבלי מסכת מעילה דף יא עמוד א

גמ'. ת"ר מועלין בדמים דברי ר' מאיר ור"ש, וחכ"א: אין מועלין. מ"ט דמ"ד אין מועלין? אמר עולא: אמר קרא ואני נתתיו לכם - שלכם הוא. דבי ר' ישמעאל תנא: לכפר - לכפרה נתתיו ולא למעילה. רבי יוחנן אמר: אמר קרא כי הדם הוא בנפש יכפר - לפני כפרה כלאחר כפרה הוא, מה לאחר כפרה - אין בו מעילה,

פירוש המשנה לרמב"ם מסכת מעילה פרק ה משנה א

[א] לא חלק ר' עקיבה אלא בדבר שדרכו שיחסר אלא שהוא נשתמש בו שמוש שאין בו חסרון ועשה את הדבר בכוונה לכך, כגון שלבש בגד של הקדש באמצע והרי נתנאה בו ונהנה בשוה פרוטה, אלא שמפני שלבש אותו בין הבגדים ולא נתלכלך לא מחמת גופו ולא מן האבק לא פגם, ר' עקיבה מחייב הואיל וכך נתכוון בהנאה זו שלא יפגום, וחכמים אומרים

הואיל ודרך הבגדים לבלות ולכלות לא מעל עד שיפגום. וידוע כי הזהב הטהור לא יחסר ממנו שעור מורגש ואפילו בכמה מאות שנים כל שכן במשך זמן מועט. ופירוש קטלא "מכ'נקה" והם חרוזי זהב משחילין אותן בחוט וקושרין בהן הצואר. וכל זמן שלבש בגד על גופו או מעל בגדיו או בקע בקרדום כמו שהזכיר לא מעל עד שיפגום ואפילו לר' עקיבה. וחטאת זו היא בעלת מום שאינה קרבה בעצמה אלא עומדת היא למכירה כמו שנתבאר לעיל בתמורה ולפיכך לא מעל עד שיפגום, אבל אם היתה תמימה כיון שנהנה מעל לפי שהיא אז כמו כוס של זהב שאינו חסר, לפי שכל שיחסר ממנה מן הצמר אינו מרחיקה מלהקרב, והרי היא עתה כמו שהיתה מקודם, וזה הוא ענין אמרם אי בבהמה תמימה הינו כוס של זהב. ואין הלכה כר' עקיבה.

רמב"ם הלכות מעילה פרק ו הלכה ב

קדשי קדשים התמימים שתלש מצמרן, כיון שנהנה בפרוטה מעל אף על פי שלא פגם, שהרי הן דומים לכוס של זהב שאינו נפגם שאין תלישת הצמר פוסלת אותן מליקרב, אבל אם נפל בהן מום הואיל ולמכירה עומדים והגיזה פוגמת דמיהן לא מעל עד שיהנה ויפגום בפרוטה, תלש מהן אחר שמתו כיון שנהנה מעל שאין פגם למתה, ומעילה זו מדבריהם כמו שביארנו. +/השגת הראב"ד/ קדשי קדשים התמימים. א"א זה אמרו מעצמו ואי /ואין/ לו סמך לא ממשנה ולא מתוספתא ולא מגמרא והלא לא חלקו במשנה אלא בין חטאת חיה למתה שאין פגם למתה אבל בחיה לא חלקו כלל, ומה שאמר אין לו טעם שהקרבן התמים אף על פי שהוא עומד לקרבן אפשר שיפול בו מום ויפגם וימכר ועוד שהעור לכהנים הוא והוא נפגם אצלם שקודם זריקה מועלין בכלן והוא דבר שיש בו פגם. +

כסף משנה הלכות מעילה פרק ו הלכה ב

[ב] קדשי קדשים התמימים וכו'. שם במשנה (דף י"ח.) * תלש מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום כשהיא מתה כיון שנהנה מעל ובגמרא (דף י"ט:) מכדי אי בבהמה תמימה היינו כוס של זהב אמר רב פפא בבעלת מום עסקינן. ופירש"י מכדי בחטאת בהמה תמימה מיירי מתני' וכו' עד הילכך לא תני בה עד שיפגום: כתב הראב"ד קדשי קדשים התמימים א"א זה אמרו מעצמו ואין לו סמך וכו'. ואני שמעתי ולא אבין שהרי דברי רבינו מבוארים בגמ' שכתבתי בסמוך והיאך כתב עליו שמעצמו אמרו ואפשר שלא היה כתוב כן בנוסחא שלו. ועל מ"ש שהקרבן התמים וכו' אפשר שיפול בו מום, כתב בעל מ"ע דהשתא מיהא תמים הוא ואין לנו בהקדשות אלא מקומו ושעתו כדאיתא בתוספתא רפ"ב דמעילה ובשעה שנהנה פגם ועוד תניא התם ועוד שתהא הנאתו ופגימתו כאחד עכ"ל: